

٣) الرجعة يوم ينتصر فيه الله لرسله: ٣- رجعت، روزی که خداوند در آن فرستادگانش را پیروز می‌گرداند

يقول السيد أحمد الحسن (ع) في بيان ذلك:

سيد احمد الحسن (ع) در بیان این مطلب فرموده‌اند:

[.. الرسل أو خلفاء الله في أرضه قد بلغوا رسالاتهم وقد أذروا أقوامهم وقد حصل معهم ما حصل من تكذيب وتشريد وقتل، ولكن الله سبحانه وتعالى وعدهم بالانتصار لهم ولرسالاتهم ولحقهم المغبون، وهذا الانتصار لهم يكون في مواضع ثلاثة، هي: القيامة الصغرى، والرجعة، والقيامة الكبرى، أو الوقعات الإلهية الثلاث وأولها القيامة الصغرى وهي قيام قائم آل محمد وبعثه للناس.

پیامبران و خلفای الهی در زمینش (ع) پیام‌های خود را رساندند، اقوام خویش را انداز نمودند و از تکذیب و بی‌خانمانی و کشته شدن، به آن‌ها رسید آنچه رسید؛ ولی خدای سبحان به آن‌ها وعده داد که آن‌ها و پیام‌هایشان را نصرت می‌بخشد و (کسی که در احقاق حقیقت) ناکام (مانده است) را به آن‌ها ملحق می‌کند. این پیروزی آن‌ها در سه موقعیت خواهد بود: قیامت صغری، رجعت و قیامت کبری؛ یا رویدادهای سه‌گانه الهی که اولین آن‌ها قیامت صغری است که همان قیام قائم آل محمد (ع) و فرستادن او به سوی مردم می‌باشد.

قال تعالى: (وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ * إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ * وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ * فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ * وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ * أَفَبِعَدَابِنَا يُسْتَعْجِلُونَ * فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْدَرِينَ) الصافات: ١٧١ - ١٧٧.

خدای متعال می‌فرماید: (ما دربارهٔ بندگانمان که به رسالت می‌فرستیم، از پیش تصمیم گرفته‌ایم* که هر آینه آنان خود پیروزند* و لشکر ما خود غالب‌اند* پس تا

مدتی از آن‌ها روی بگردان* عاقبتشان را ببین، آن‌ها نیز خواهند دید* آیا عذاب ما را به شتاب می‌طلبند؟* چون عذاب به ساختشان فراز آید، این بیم‌داده‌شدگان چه بامداد بدی خواهند داشت!؛ [78].

وقال تعالى: (وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ) هود: ۱۱۰.
و نیز می‌فرماید: (به موسی کتاب دادیم. در آن کتاب اختلاف شد؛ اگر نه حکمی بود که از پیش، از جانب پروردگارت صادر شده بود، میانشان داوری شده بود و ایشان در آن کتاب سخت در تردیدند)؛ [79].

(وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِرِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى) طه: ۱۲۹.
(اگر نه سخنی بود که پروردگارت پیش از این گفته و زمان را معین کرده بود، عذابشان در این جهان حتمی بود)؛ [80].

(وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ) فصلت: ۴۵.
(به موسی کتاب دادیم. در آن کتاب اختلاف شد؛ اگر نه حکمی بود که از پیش از جانب پروردگارت صادر شده بود، میانشان داوری شده بود و ایشان در آن کتاب سخت در تردیدند)؛ [81].

(وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ) الشوری: ۱۴.

(از روی حسد و عداوت فرقه‌فرقه نشدند، مگر پس از آن که به دانش دست یافتند؛ و اگر پروردگار تو از پیش مقرر نکرده بود که آن‌ها را تا زمانی معین مهلت

است، بر آن‌ها حکم عذاب می‌رفت و کسانی که بعد از ایشان وارث کتاب خدا شده‌اند، درباره آن سخت به تردید افتاده‌اند؛ [82].

هذه الآيات إذا تدبرتها تبين لك بوضوح أن انتصار الله للرسول ولمنهجهم الإلهي الذي دعوا إليه وهو حاكمية الله مؤجل إلى أن يقوم القائم الذي هو الكلمة التي سبقت من ربك والذي هو قائد جند الله الغالبين والذي هو يوم الفصل الأول أي في القيامة الصغرى. هذا باختصار، وإذا تحتاجون تفصيلاً أكثر يمكنك أن تسأل وأكون بخدمتكم إن شاء الله تعالى [83].

اگر در این آیات بیندیشی، به وضوح درمی‌یابی که منظور از پیروزی خدا برای فرستاده‌شدگان (ع) و برای راه و رسم الهی آن‌ها - که دعوت‌کننده به آن هستند - همان حاکمیت خداست؛ که تا زمانی که قائم قیام کند به تأخیر می‌افتد؛ او همان کلمه‌ای است که پروردگار تو از پیش مقرر کرده است؛ او همان فرمانده لشکریان پیروز الهی است؛ او همان «یوم‌الفصل اول» یعنی «قیامت صغری» است. این به اختصار بود؛ اگر به شرح و تفصیل بیشتری نیاز دارید می‌توانید پرسید و ان شاء الله تعالی در خدمت شما خواهیم بود. [84]

وهذا ما أوضحه آل محمد في رواياتهم الشريفة:

و این همان مطلبی است که آل محمد (ع) در روایات شریف خویش روشن فرموده‌اند:

عن جميل بن دراج عن أبي عبد الله (ع)، قال: (قلت له قول الله عز وجل: (إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ) [85])، قال: ذلك والله في الرجعة، أما علمت أن أنبياء الله كثيراً لم ينصروا في الدنيا وقتلوا، وأمة قد قتلوا ولم ينصروا، فذلك في الرجعة.

از جمیل بن دراج از اباعبدالله امام صادق (ع) روایت شده است: در مورد این فرموده خداوند عزوجل (ما به یقین پیامبران خود و کسانی را که ایمان آورده‌اند، در زندگی دنیا و در آخرت، روزی که گواهان به پا می‌خیزند یاری می‌دهیم)؛ [86]. پرسیدم، حضرت فرمود: «به خدا سوگند در رجعت خواهد بود؛ مگر نمی‌دانی که بسیاری از پیامبران در این دنیا یاری نشدند و کشته شدند؟! و ائمه کشته شدند و یاری نشدند؛ پس این (واقعه) در رجعت خواهد بود».

قلت: (وَاسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ * يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ) [87]، قال: هي الرجعة [88].
 عرض کردم: (و آنگاه که منادی از مکانی نزدیک ندا می‌دهد گوش فرا دار* روزی که آن آواز سهمناک را به حق می‌شنوند؛ آن روز، روز بیرون شدن است)؛ [89]. حضرت فرمود: «همان رجعت است».[90]

[78] - صافات: 171 تا 177.

[79] - هود: 110.

[80] - طه: 129.

[81] - فصلت: 45.

[82] - شوری: 14.

[83] - الجواب المنیر عبر الأثیر: ج 6 سؤال رقم (531).

[84] - پاسخهای روشنگرانه: ج 1، پرسش 531.

[85] - غافر: 51.

[86] - غافر: 51.

[87] - ق: 41 - 42.

[88] - مختصر بصائر الدرجات: ص 18 - 19.

[89] - ق: 41 و 42.

[90] - مختصر بصائر الدرجات: ص 18 و 19.